

[Aksel Larsen.]

Maade, hvorpaa man har behandlet mange af de jødiske Emigranter, som under Besættelsen flygtede til Sverige, efter deres Tilbagekomst hertil. Det er ganske urimeligt, at vi over for Udlændinge, som man ikke vil udvise af Landet, men giver Opholdstilladelse her, er saa strenge med Hensyn til Arbejdstilladelse og forskellige andre Rettigheder, samtidig med at Regeringen siger, at vi maa standse de offentlige Arbejder, for der er Mangel paa Arbejdskraft. Nu er jeg bekendt med, at Justitsministeren har stillet i Udsigt over for Emigranthjælpekomiteen, at der skal komme en anden Ordning netop med Hensyn til de jødiske Emigranter, der er kommet hertil efter Kapitulationen, og jeg vil haabe, at det bliver en acceptabel Ordning, men jeg benytter altsaa Lejligheden til at paapege, at saaledes som den paagældende Lovbestemmelse er blevet praktiseret hidtil, er det ganske urimeligt.

Saa er der § 8. Der staar, at Overtrædelse af visse Bestemmelser bevirker, at vedkommende Udlænding kan udvises af Politiet. Jeg finder her som andetsteds, at Udvisning ikke bør ske ved Politiets Foranstaltning eller efter Politiets Afgørelse, det maa i hvert Tilfælde ske efter Justitsministerens Afgørelse.

Vi kommer saa til § 9. Der findes i sidste Afsnit en saalydende Bestemmelse: Justitsministeren bemyndiges til at fastsætte Bestemmelser om Anmeldelsespligt for Teltlejre, der ikke omfattes af de i Stk. 1 og 2 fastsatte Bestemmelser. Da den daværende Justitsminister i 1938 fremsatte dette Lovforslag, karakteriserede jeg denne Bestemmelse som Udslag af hans moralske Aareforkalkning. Jeg fortryder aldeles ikke den Bemærkning. Jeg forstaar det stadig væk saadan, at Bestemmelsen er indført som Udslag af den daværende Justitsministers ganske specielle Interesse. Jeg tror for øvrigt aldrig, man er naaet saa vidt, at man har udfærdiget de Reglementer, der i Henhold til denne Lovbestemmelse skulde udfærdiges. Jeg synes derfor, man skal lade den udgaa.

§ 11 bør, som jeg tidligere har antydnet, forandres. Enhver maa have Ret til at kende det Grundlag, en samfundsnyttig Afgørelse er truffet paa, og derved lære Grunden til Afgørelsen at kende. Det er et demokratisk Princip, som efter store Besværligheder blev indført i Retsplejen, og som Administrationen ogsaa kommer til at af finde sig med.

Det er en Del af de Spørgsmaal, vi mener bør overvejes og undersøges, selv om

det kun drejer sig om en midlertidig Lov. Vi mener for øvrigt, at ganske vist er der stillet i Udsigt, at der i Efteraaret vil blive fremsat Forslag til en endelig Ordning, men inden det bliver vedtaget, kan der igen gaa lang Tid, og, som sagt, man har igennem 29 Aar bebudet, at den midlertidige Tilstand paa dette Omraade skulde afløses af faste Forhold, saa Løftet om en endelig Ordning er ikke tilstrækkeligt til, at man kan undlade at gøre den midlertidige Lov saa god og saa rigtig som muligt. Vi har derfor i Sinde at stille Ændringsforslag til Lovforslaget, og det er maaske hensigtsmæssigt — men det vil jeg lade de andre Ordførere afgøre —, at man tager en Udvalgsbehandling. Jeg bliver desværre nødt til at sige, at vi maa have Tid til at udarbejde disse Ændringsforslag — det er jo ikke ligefrem gjort paa 5 Minutter. Der maa forhandles en Smule om det, og vi bliver maaske ogsaa nødt til at have sagkyndig Medhjælp dertil, da det er et saa indviklet Omraade, vi her bevæger os paa. Jeg vil gerne erindre om, at det er ikke vor Skyld, at Lovforslaget er kommet til Behandling i Folketinget paa et saa sent Tidspunkt, og at man har foretrukket at lade det behandle i noget længere Tid i det andet høje Ting, hvor vi ikke har Repræsentanter. Derfor kan vi ikke afstaa fra vor Ret til at faa den fornødne Tid til at behandle Lovforslaget og udarbejde de Ændringsforslag, vi ønsker gennemført.

Aage Fogh: Det vil vist være praktisk at begynde med den sidste Paragraf, § 13. Der staar, at Loven træder i Kraft den 1. April 1946. Da vi er meget nær ved denne Dato, tør det nok siges, at der i Praksis ikke er nogen som helst Mulighed for, at Folketinget kan faa Tid og Lejlighed til at gennemarbejde det her foreliggende Lovforslag.

Da Lovforslaget er vedtaget af det høje Landsting, skal jeg paa mit Partis Vegne give Tilsagn om at gennemføre det i den foreliggende Skikkelse. Men jeg ønsker dertil at føje en stærk Beklagelse af, at det ikke har været muligt at skaffe Folketinget mere Tid til Behandlingen af dette Lovforslag, der jo ingenlunde er uden Betydning. Jeg har ved tidligere Lejligheder vedrørende de andre Lovforslags Behandling beklaget mig over det samme, og jeg vil sige her, som jeg har sagt det før — det er ikke en Bebrejdelse, jeg retter mod den siddende Regering, for det er jo noget, vi har kendt til før —, at jeg synes Medlemmerne af dette høje Ting af Hensyn til hele vort Arbejde i Rigsdagen burde rejse Krav om, at Arbejdet tilrettelægges saaledes, at Folketingets Medlemmer virkelig faar Tid